

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 599/2012-47

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. apríla 2013 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť JUDr. R. U., R., zastúpeného advokátkou E. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom disciplinárneho senátu v konaní sp. zn. 2 Ds 9/2008 a takto

r o z h o d o l :

Základné právo JUDr. R. U. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom disciplinárneho senátu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ds 9/2008 porušené nebolo.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. novembra 2012 doručená sťažnosť JUDr. R. U. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom disciplinárneho senátu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ds 9/2008.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že 15. júla 2008 podal Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako disciplinárnemu súdu (ďalej len „disciplinárny súd“) návrh na určenie, že písomné napomenutie bývalého predsedu Krajského súdu v Žiline (ďalej len „predseda krajského súdu“ alebo „krajský súd“) z 30. júna 2008 je neplatné. Zo sťažovateľom opísaných okolností vyplýva, že okrem doručenia návrhu bývalému predsedovi krajského súdu na vyjadrenie prípisom zo 7. augusta 2008 a následné odoslanie tohto vyjadrenia sťažovateľovi nebol až do 28. júla 2009 vykonaný vo veci žiaden úkon. Nasledujúcim úkonom bolo až uznesenie o spojení tejto veci s disciplinárnou vecou vedenou proti sťažovateľovi pod sp. zn. 2 Ds 1/2009. V ďalšej časti sťažnosti poukazuje na to, že konanie o vylúčení sudcov disciplinárneho súdu, ktorého základ nebol daný námietkou stíhaného sudcu, nemožno považovať za činnosť smerujúcu k odstráneniu právnej neistoty. V sťažovateľovej veci malo ísť o sudcov JUDr. E. K. a JUDr. F. P., ktorí svoju zaujatosť oznámili 2. septembra 2008, hoci o dôvodoch svojho vylúčenia museli vedieť už pri prvom úkone disciplinárneho súdu.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že disciplinárny súd sa návrhom na vyslovenie neplatnosti napomenutia predsedu krajského súdu dosiaľ meritórne nezaoberal, pričom o nesústreďenej činnosti disciplinárneho súdu má svedčiť to, že počas celého trvania disciplinárneho konania sa po prvýkrát o spojení veci, ktorej sa napomenutie týka, zmieňuje až v uznesení

o odročení pojednávania z 8. februára 2012, t. j. po takmer 45 mesiacoch od začatia disciplinárneho konania. Podľa názoru sťažovateľa konanie disciplinárneho súdu „vykazuje zrejmú nekoncentrovanosť od začiatku konania, pričom zjavnú nečinnosť vykazoval disciplinárny súd predovšetkým v obdobiach 25. 08. 2008 - 28. 07. 2009 (t. j. 11 mesiacov), 21. 12. 2011- 27. 06. 2012 (t. j. 6 mesiacov), 27. 06. 2011 - 08. 02. 2012 (7,5 mesiaca), 08. 02. 2012 - 19. 09. 2012 (7,5 mesiaca). S výnimkou mechanického opísania vyjadrenia bývalého predsedu Krajského súdu v Žiline p. K. sa disciplinárny senát uvedeným skutkom doposiaľ meritórne nezaoberal, t. j. viac ako 50 mesiacov.“

K disciplinárnemu návrhu predsedu krajského súdu z 12. februára 2009 sťažovateľ uvádza, že 6. marca 2009 minister spravodlivosti Slovenskej republiky sťažovateľovi dočasne pozastavil výkon funkcie sudcu z titulu vedenia disciplinárneho konania, pričom uvedené pozastavenie trvalo 17 mesiacov a bolo zrušené až 2. augusta 2010. Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že «žiadosťou zo dňa 14. 05. 2009 žiadal o riadne vymedzenie skutku pod bodom 3), a to spôsobom zodpovedajúcim termínu „podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia“ v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. K predmetnej žiadosti disciplinárny súd doposiaľ nezaujal žiadne stanovisko a vôbec sa s ňou nevyporiadal ani v rámci meritórneho rozhodnutia zo dňa 03. 11. 2010.

Nasledujúcim úkonom disciplinárneho súdu vo veci bolo až jej (vyššie spomínané) spojenie s konaním o určenie neplatnosti napomenutia uznesením z 28. 07. 2009. Nadväzne bol určený prvý termín ústneho pojednávania na deň 30. 9. 2009.».

Zatiaľ čo priebeh konania o sťažovateľom vznesenej námietke zaujatosti voči predsedovi senátu disciplinárneho súdu JUDr. Š. L. (ďalej len „predseda disciplinárneho senátu“) vedeného pod sp. zn. Dn 8/2009 považuje sťažovateľ za plynulý, za protiprávnu považuje okolnosť, že rozhodnutie o tejto námietke bolo doručované sťažovateľovi prostredníctvom krajského súdu, hoci v dôsledku pozastaveniu výkonu funkcie sudcu sa sťažovateľ nesmel zdržiavať na svojom pracovisku. Táto nedôslednosť spôsobila zbytočné preťahy, ktoré mali pokračovať aj pred druhostupňovým senátom disciplinárneho súdu, rozhodujúcim o jeho odvolaní proti rozhodnutiu o vylúčení predsedu disciplinárneho senátu pod sp. zn. 1 Dso 10/2009, a podľa sťažovateľa trvali sedem mesiacov. Zároveň poukazuje

na skutočnosť, že „prvostupňový senát 2 Ds bez ohľadu na nerozhodnutie o námietke zaujatosti určil termín ústneho pojednávania na deň 03. 02. 2010. Z toho je zrejmé, že prejednávaniu veci buď nevenoval žiadnu pozornosť, resp. postupoval účelovo a mienil konať aj bez rozhodnutia o námietke zaujatosti t. j. v rozpore so zákonom (R 26/2006).“.

Sťažovateľ ďalej poukazuje na to, že termín pojednávania nariadený na 23. jún 2010 (neskôr zmenený na 30. jún 2010) bol zrušený z dôvodu ospravedlnenia sa sťažovateľa zo zdravotných dôvodov, ďalší termín pojednávania nariadený na 22. september 2010 bol zrušený z dôvodu, že sťažovateľ nebol riadne predvolaný, a na nasledujúcom termíne pojednávania nariadenom na 3. november 2010 disciplinárny súd meritórne vo veci rozhodol, „hoci neboli splnené ani základné procesné predpoklady uskutočnenia verejného pojednávania vo veci (sťažovateľ nebol riadne predvolaný na pojednávanie).

Z uvedeného vyplýva že disciplinárny súd ani v tomto období od 01. 06. 2010 do 03. 11. 2010 nekonal dostatočne koncentrovane t. j. spôsobom smerujúcim k odstráneniu stavu právnej neistoty...

Rozhodnutie zo dňa 03. 11. 2010, ako už je vyššie uvedené, bolo zrušené rozhodnutím sp. zn. 2 Dso 1/2011 z 27. 06. 2011. Z jeho odôvodnenia je zrejmé, že jediným dôvodom zrušenia prvostupňového rozhodnutia je procesná otázka - t. j. nedodržanie zákonnej lehoty na prípravu disciplinárne stíhaného sudcu na pojednávanie. Zároveň však platí, že druhostupňový disciplinárny súd vyhodnotil jedine otázku nedodržania zákonnej lehoty na prípravu na pojednávania a čiastočne otázku námietky zaujatosti pri doručovaní predvolania. V oboch prípadoch ide o veľmi jednoduché právne otázky, ktoré nemôžu spôsobovať potrebu dlhšieho vyhodnocovania kvalifikovaným odvolacím senátom. Predmetné rozhodnutie bolo doručené obhajkyňi sudcu U. až dňa 19. 08. 2011.

Z uvedených časových súvislosti je zrejmé, že zbytočné prieťahy v konaní sú spojené aj s rozhodovaním odvolacieho senátu. Obdobie 9 a pol mesiaca je jednoznačne neprimerané na vydanie rozhodnutia bez vykonania pojednávania, ktorého základom boli len dve jednoduché procesné otázky; v merite veci odvolací senát totiž nezaujal žiadne stanovisko.“.

Existencia zbytočných prieťahov má podľa sťažovateľa pretrvávať aj po vrátení veci odvolacím disciplinárnym súdom, pričom ďalší termín ústneho pojednávania mal byť

nariadený až na 8. február 2012. Toto pojednávanie však bolo odročené na neurčito „za účelom posúdenia otázok, ktoré mal prvostupňový senát vyriešiť najneskôr na tomto pojednávaní, vrátane zabezpečenia všetkých dôkazov potrebných pre rozhodnutie... Uvedené svedčí o nesústredenom postupe disciplinárneho senátu; aj v spojení s tým, že v danej veci už jedenkrát meritórne rozhodol dňa 03. 11. 2010 bez priloženia v súčasnosti požadovaného spisového materiálu. Navyše - na ústnom konaní dňa 08. 02. 2012 žiadna zo strán netrvala na predložení predmetného spisového materiálu, keďže v tom čase už v zásade neexistoval rozpor medzi návrhom navrhovateľa predneseným na tomto pojednávaní a postojom disciplinárne stíhaného sudcu. Postup disciplinárneho senátu v kontradiktórnom konaní, keď nerešpektuje zhodný návrh účastníkov, vo svojich dôsledkoch tiež predstavuje pokračovanie v zbytočných prietáhoch.“. Sťažovateľ poukazuje na to, že disciplinárny senát o späťvzátí disciplinárneho návrhu dosiaľ nerozhodol a nariadil ďalší termín pojednávania na 19. september 2012, ktorý odročil na 17. október 2012.

Sťažovateľ napokon k dôvodom podania svojej sťažnosti uvádza, že «disciplinárne konanie vo veci sudcov je konaním, ktoré má podstatný vplyv na reálny výkon súdnej moci. Je preto v záujme spoločnosti, aby bolo konaním rýchlym a účinným. Zákonodarca tento záujem vyjadril aj osobitne v zákonnej úprave, a to v ustanovení § 129 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich, podľa ktorého „disciplinárny senát je povinný rozhodnúť o disciplinárnom previnení spravidla do 3 mesiacov od podania návrhu...“ V namietanom konaní je táto lehota prekročená takmer 17-násobne, resp. viac ako 14-násobne...

Závažnosť prietáhov v konaní bola zároveň zvýšená aj tým, že sťažovateľ ako sudca mal od začiatku disciplinárneho konania vtedajším ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky pozastavený výkon sudcu, ktorý stav trval až 17 mesiacov (II. ÚS 58/11)...

Tieto prietahy pritom neboli spôsobené zložitou vecou ani správaním účastníkov, ale v dôsledku postupu disciplinárneho súdu. Vo vzťahu k citovanému ustanoveniu § 129 disciplinárnom previnení spravidla do troch mesiacov od podania návrhu (a v súčasnosti po uplynutí viac ako 45 mesiacov od podania návrhu ešte neexistuje ani prvostupňové meritórne rozhodnutie!), je takýto postup neakceptovateľný.»

Sťažovateľ odôvodňuje návrh na poskytnutie finančného zadosťučinenia v sume 10 000 € tým, že vyslovenie porušenia nie je pre neho dostatočným zadosťučinením, pretože je dlhodobo vystavený bezdôvodnej nečinnosti disciplinárneho súdu a počas tohto obdobia mal pozastavený výkon funkcie. Závažným dôsledkom postupu disciplinárneho súdu mala byť aj „nemateriálna ujma v oblasti osobnej cti, dôstojnosti a profesionálnej vážnosti sťažovateľa. Prebiehajúce disciplinárne konanie vytvára dojem, že sťažovateľ si neplní svoje povinnosti sudcu a že pri výkone tejto funkcie postupuje protiprávne.“.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci vydal rozhodnutie, že jeho „základné právo... na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom disciplinárneho senátu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ds 9/2008 bolo porušené“. Ďalej navrhuje priznať mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 € a uhradiť náhradu trov právneho zastúpenia na účet jeho právnej zástupkyne.

II.

Ústavný súd uznesením sp. zn. III. ÚS 599/2012 z 11. decembra 2012 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom disciplinárneho senátu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ds 9/2008 na ďalšie konanie.

Predseda Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na výzvu ústavného súdu k veci uviedol, že od účinnosti zákona č. 467/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení neskorších predpisov (ďalej len „novela zákona o sudcoch a prísediacich“), najvyšší

súd «nie je „disciplinárnym súdom“, ale takým „súdom“ sú jednotlivé disciplinárne senáty», ktorých činnosť zabezpečuje najvyšší súd len organizačne a technicky. Najvyšší súd teda nemá „žiadnu dohľadovú či kontrolnú právomoc vo vzťahu k disciplinárnym senátom“.

Za vyjadrenie disciplinárneho senátu k sťažnosti považoval ústavný súd vyjadrenie predsedu disciplinárneho senátu JUDr. Š. L. (ďalej len „predseda disciplinárneho senátu“) z 29. januára 2013, ktoré bolo ústavnému súdu zaslané spolu s prípisom disciplinárneho senátu zo 7. februára 2013. V tomto vyjadrení predseda disciplinárneho senátu uvádza:

„Tvrdenia uvedené v podnete sudcu JUDr. R. U. v žiadnom prípade nemôžem akceptovať. Tieto sa nezakladajú na objektívnej realite. Dovolím si uviesť, že disciplinárny senát vo veci disciplinárne stíhaného sudcu JUDr. R. U. pod sp. zn. 2 Ds 9/2008 postupoval v konaní plynule bez subjektívnych prietahov.

Bol to práve sudca JUDr. U., ktorý v rozhodnom období rôznymi obštrukciami predovšetkým ospravedlnením neúčasti na ústnych pojednávaniach, podávaním podnetov a návrhov najmä na vyslovenie zaujatosti členov senátu spôsobil subjektívne prietahy v disciplinárnom konaní.

Za objektívnu v predmetnej veci treba považovať skutočnosť, že vo veci došlo viackrát k zmene zloženia senátu, čo samozrejme spôsobilo problémy pri organizovaní činnosti senátu. Taktiež prvostupňový disciplinárny senát nemôže zodpovedať za postup odvolacieho disciplinárneho senátu. O praktikách sudcu JUDr. U. svedčí aj to, že posledné pojednávanie konané dňa 19. 9. 2012, odročené na deň 17. 10. 2012, muselo byť opätovne odročené vzhľadom na námietku zaujatosti prednesenú sudcom, je zarážajúce, že sudca, ktorý je sám disciplinárne stíhaný za nekonanie vo veciach sa domáha disciplinárneho postihu členov disciplinárneho senátu. V tejto súvislosti dávam do pozornosti uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 125/2012-15 z 28. 3. 2012, ktorým síce z formálnych dôvodov odmietol sťažnosť JUDr. U. týkajúcu sa porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, avšak ani v náznakoch nekonštatoval, že k takémuto porušeniu mohlo dôjsť, hoci sa k dispozičnému právu vo vzťahu k späťvzatiu návrhu vyjadril.

Sťažovateľ namieta porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ku ktorému malo dôjsť nekonaním disciplinárneho senátu v jeho disciplinárnej veci vedenej pod sp. zn. 2 Ds 9/2008. Pri posudzovaní, či došlo k zbytočným prietahom v konaní, poukazujem na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Podľa doterajšej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, ani jednorazová nečinnosť súdu v trvaní niekoľkých mesiacov nie je automaticky prejavom takej nečinnosti, ktorá odôvodňuje vyslovenie zbytočných prietahov v konaní. Mám za to, že procesné úkony v priebehu disciplinárneho konania plynulo smerovali k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa a dobu potrebnú pre ich vykonanie nemožno hodnotiť ako zbytočné prietahy v konaní. Odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, pričom tento účel možno dosiahnuť zásadne až právoplatným rozhodnutím.

Pokiaľ sa týka sťažovateľom namietanej 3 mesačnej lehoty podľa § 129 ods. 1 zákona o sudcoch a prísediacich, v ktorej je disciplinárny senát povinný rozhodnúť o disciplinárnom previnení, je potrebné poukázať na formuláciu tohto zákonného ustanovenia, z ktorej vyplýva, že je povinný tak urobiť spravidla, teda v zásade nie vždy.

V súvislosti s nerozhodnutím o námietke zaujatosti z 2. 11. 2010 senát postupoval v zmysle § 31 ods. 4 Tr. por. a § 32 ods. 6 Tr. por.

Podrobnosti týkajúce sa postupu disciplinárneho senátu sú zrejmé z disciplinárneho spisu 2 Ds 9/2008.“

K vyjadreniam predsedu a členov disciplinárneho senátu, ako aj predsedu najvyššieho súdu sťažovateľ v podaní z 13. marca 2013 uvádza, že svojou sťažnosťou namieta zbytočné prietahy v disciplinárnom konaní „ako celku a nielen v rámci prvostupňového konania, eventuálne iba tej časti, v rámci ktorej bol činný disciplinárny senát v zložení JUDr. L., JUDr. B. a JUDr. B“. Sťažovateľ vo vyjadrení spochybňuje nezaujaté a spravodlivé rozhodovanie disciplinárneho senátu, popiera účelovosť ním vznesených námietok a poukazuje na skutočnosť, že preloženie termínu ústneho pojednávania z 23. júna 2010 na 30. jún 2010 neinicioval. Vo svojom stanovisku taktiež poukazuje na porušovanie ustanovení doručovania písomnosti disciplinárneho senátu, ktoré

bolo podstatným dôvodom zrušenia prvostupňového disciplinárneho rozhodnutia, ďalej na všeobecne známu skutočnosť, že v priebehu konania sa stal predsedom krajského súdu, ako aj na to, že túto skutočnosť disciplinárny senát pri ústnom pojednávaní konanom 8. februára 2012 nepovažoval za prekážku ďalšieho postupu. K názoru predsedu disciplinárneho senátu, že disciplinárny senát je povinný o disciplinárnom previnení rozhodnúť do 3 mesiacov od podania návrhu len „spravidla“, sťažovateľ konštatuje, že zmyslom lehoty ustanovenej v § 129 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“) je naznačiť „vôľu zákonodarcu, aby rozhodovanie disciplinárnych senátov bolo osobitne promptné...

Zákonodarca rozhodne nepredpokladal, že by sa disciplinárne konanie voči sudcovi neskončilo v lehote primeranej dobe troch mesiacov. Zároveň stanovil aj ďalšiu lehotu – a to dva roky, počas ktorých mohol byť pozastavený výkon funkcie sudcu (v znení ust. § 22 ods. 4 zák. č. 385/2000 Z. z. platnom v čase, kedy bol výkon funkcie sudcu pozastavený sťažovateľovi). Z uvedeného je zrejmé, že zákonodarca nepredpokladal, že by disciplinárne konanie malo aj v tých najzložitejších prípadoch trvať dlhšie ako dva roky od jeho začatia...

V uvedenom prípade sudca U... nenamieta len jednorazovú nečinnosť súdu, ale opakovanú bezdôvodnú niekoľkomesačnú nečinnosť, resp. také konanie disciplinárneho senátu, ktoré nevedlo k právoplatnému rozhodnutiu vo veci... V tejto súvislosti zdôrazňujeme, že ku dnešnému dňu stále neexistuje ani rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho senátu.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s obsahom sťažnosti z 21. novembra 2012, vyjadrením predsedu najvyššieho súdu z 8. februára 2012, predsedu disciplinárneho senátu z 29. januára 2013, vyjadrenia sťažovateľa z 22. februára 2013 a 13. marca 2013, ako aj s obsahom spisu vedeného disciplinárnym senátom v namietanom disciplinárnom konaní dospel k názoru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Z vyžiadaného spisu disciplinárneho senátu vedeného pod sp. zn. 2 Ds 9/08 vo veci návrhu na určenie, že napomenutie je neplatné, ústavný súd zistil, že vo veci boli disciplinárnym súdom, resp. disciplinárnymi senátmi a účastníkmi konania vykonané tieto úkony:

- 17. júla 2008 - doručení návrh sťažovateľa z 15. júla 2008 na určenie, že napomenutie je neplatné (vedené pod sp. zn. 2 Ds 9/08),
- 25. júla 2008 - doručenie doplnenia návrhu z 24. júla 2008,
- 7. augusta 2008 - výzva predsedovi krajského súdu na vyjadrenie sa k návrhu, 25. augusta 2008 doručené vyjadrenie predsedu krajského súdu z 19. augusta 2008,
- 25. augusta 2008 - zaslanie vyjadrenia predsedu krajského súdu sťažovateľovi,
- 2. septembra 2008 - oznámenie zaujatosti predsedníčky senátu disciplinárneho súdu a jeho člena,
- 3. septembra 2008 - predloženie námietok zaujatosti senátu 1 Ds na rozhodnutie,
- 17. októbra 2008 - rozhodnutie disciplinárneho súdu o oznámenej zaujatosti predsedníčky senátu a člena senátu disciplinárneho súdu,
- 15. decembra 2008 - doručené odvolanie sťažovateľa proti rozhodnutiu o oznámenej zaujatosti,
- 15. decembra 2008 - predloženie odvolania sťažovateľa odvolaciemu disciplinárnemu senátu,
- 5. februára 2009 - neverejné zasadnutie senátu odvolacieho disciplinárneho súdu, rozhodnutie senátu odvolacieho disciplinárneho súdu vydané pod sp. zn. Dn 5/08, právoplatné 5. februára 2009,
- 28. júla 2009 - rozhodnutie senátu disciplinárneho súdu sp. zn. 2 Ds 9/2008 z 28. júla 2009 o spojení veci s vecou vedenou o disciplinárnom návrhu proti sťažovateľovi sp. zn. 2 Ds 1/2009,
- 9. septembra 2009 - nariadenie termínu pojednávania na 30. september 2009,
- 30. septembra 2009 - sťažovateľom doručená faxom a mailom prostredníctvom právnej zástupkyne námietka zaujatosti z 29. septembra 2009 proti predsedovi senátu disciplinárneho súdu,

- 30. septembra 2009 - ústne pojednávanie, odročené na neurčito z dôvodu predloženia spisu na rozhodnutie o vznesenej námietke zaujatosti,
- 30. septembra 2009 - vyjadrenie k vznesenej námietke zaujatosti, predloženie spisu inému senátu disciplinárneho súdu,
- 1. októbra 2009 - nariadenie neverejného zasadnutia iného senátu disciplinárneho súdu (1 Ds) na 12. október 2009,
- 12. októbra 2009 - neverejné zasadnutie iného senátu disciplinárneho súdu o vznesenej námietke zaujatosti, rozhodnutie senátu vydané pod sp. zn. Dn 8/2009,
- 25. novembra 2009 - nariadenie termínu ústneho pojednávania na 3. február 2010,
- 11. decembra 2009 - doručené odvolanie sťažovateľa proti rozhodnutiu sp. zn. Dn 8/2009 z 12. októbra 2009,
- 14. decembra 2009 - zrušenie termínu ústneho pojednávania a predloženie veci odvolaciemu disciplinárnemu súdu,
- 14. apríla 2010 - nariadenie termínu neverejného zasadnutia,
- 22. apríla 2010 - neverejné zasadnutie senátu odvolacieho disciplinárneho súdu, rozhodnutie senátu odvolacieho disciplinárneho súdu o odvolaní sťažovateľa,
- 31. mája 2010 - nariadenie termínu pojednávania predsedom senátu na 23. jún 2010,
- 8. júna 2010 - zmena termínu pojednávania na 30. jún 2010, expedované 10. júna 2010,
- 30. júna 2010 - doručené ospravedlnenie sťažovateľa a jeho právnej zástupkyne a žiadosť o nariadenie nového termínu pojednávania (mailom z 29. júna 2010), ústne pojednávanie odročené na 22. september 2010,
- 2. septembra 2010 - vyžiadanie spisu sp. zn. 9 Co 36/2005 krajského súdu, predložený 8. septembra 2010,
- 21. septembra 2010 - doručené sťažovateľom ospravedlnenie neúčasti na ústnom pojednávaní,
- 21. septembra 2010 - výzva člena senátu JUDr. Jozefa Mikluša právnej zástupkyňi sťažovateľa k dôvodom (ne)preberania zásielok sťažovateľom,

- 22. septembra 2010 - odpoveď právnej zástupkyne na výzvu z 21. septembra 2010,
- 22. septembra 2010 - ústne pojednávanie odročené na 3. november 2010,
- 30. septembra 2010 - upovedomenia o určení termínu pojednávania a žiadosť o doručenie upovedomenia sťažovateľovi osobným úradom krajského súdu,
- 2. novembra 2010 - doručená námietka zaujatosti sťažovateľa (prostredníctvom právnej zástupkyne) proti predsedovi senátu disciplinárneho súdu a členovi senátu,
- 3. novembra 2010 - ústne pojednávanie (vykonanie dokazovania), meritórne rozhodnutie,
- 21. decembra 2010 - doručené odvolanie sťažovateľa proti rozhodnutiu disciplinárneho súdu z 3. novembra 2010,
- 29. decembra 2010 - zaslanie odvolania na vyjadrenie predsedovi krajského súdu,
- 26. januára 2011 - predloženie spisu odvolaciemu disciplinárnemu súdu,
- 23. mája 2011 - určenie termínu neverejného zasadnutia na 27. jún 2011,
- 27. júna 2011 - neverejné zasadnutie senátu odvolacieho disciplinárneho súdu, rozhodnutie odvolacieho disciplinárneho súdu,
- 15. augusta 2011 - spis vrátený disciplinárnemu súdu,
- 5. januára 2012 - nariadenie termínu pojednávania na 8. február 2012,
- 8. februára 2012 - ústne pojednávanie, odročené na neurčito,
- 5. marca 2012 - doručené späťvzatie návrhu na začatie disciplinárneho konania predsedom krajského súdu z 1. marca 2012,
- 13. júla 2012 - nariadenie termínu pojednávania na 19. september 2012,
- 19. septembra 2012 - ústne pojednávanie odročené na 17. október 2012,
- 15. októbra 2012 - právnu zástupkyňou sťažovateľa mailom doručená námietka zaujatosti proti predsedovi a členom disciplinárneho senátu,
- 17. októbra 2012 - ústne pojednávanie odročené na neurčito pre účely rozhodnutia o námietke zaujatosti, opatrenie predsedu senátu na predloženie veci inému disciplinárnemu senátu toho istého stupňa, vyjadrenie namietaných členov senátu,
- 23. októbra 2012 - pridelenie námietky zaujatosti na rozhodnutie inému disciplinárnemu senátu sp. zn. 1 Dn 2/2012,

- 2. januára 2013 - doplnenie chýbajúceho člena disciplinárneho senátu.

V disciplinárnej veci pôvodne vedenej pod sp. zn. 2 Ds 1/2009 boli v období od podania disciplinárneho návrhu do rozhodnutia o spojení s vecou vedenou pod sp. zn. 2 Ds 9/2008 vykonané tieto úkony:

- 16. februára 2009 - doručení návrh na začatie disciplinárneho konania predsedom krajského súdu s prílohami z 12. februára 2009,
- 2. marca 2009 - doručené doplnenie návrhu na začatie disciplinárneho konania z 26. februára 2009,
- 1. apríla 2009 - doručenie návrhu sťažovateľovi a upovedomenie o začatí konania,
- 18. mája 2009 - vyjadrenie sťažovateľa k návrhu z 13. mája 2009,
- 28. júla 2009 - rozhodnutie disciplinárneho súdu o spojení s vecou sp. zn. 2 Ds 9/2008.

IV.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

V zmysle predchádzajúcej judikatúry ústavného súdu sa disciplinárny súd síce nepovažuje za všeobecný súd, ktorého právomoc je vymedzená v čl. 142 ods. 1 ústavy, ale na druhej strane je súdom, ktorého pôsobnosť je definovaná v zákone o sudcoch a je zameraná výlučne na disciplinárne veci sudcov všeobecných súdov (mutatis mutandis PL. ÚS 7/02, II. ÚS 140/2011). Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd rozhoduje aj o sťažnostiach fyzických osôb na porušenie ich základných práv v konaní pred disciplinárnymi senátmi nahrádzajúcimi na základe novely zákona o sudcoch a prísediacich od 1. januára 2012 najvyšší súd ako disciplinárny súd. Disciplinárne konanie má povahu a znaky trestného konania, pričom disciplinárny súd je povinný pri svojom rozhodovaní prihliadať na základné zásady, ktoré sa aplikujú v trestných veciach.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza spravidla až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05).

Ústavný súd pripomína, že základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je príkazom pre všetky štátne orgány na také konanie, ktoré vytvára právnu istotu pre subjekty práva. Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zákonodarca zabezpečuje prostredníctvom procesno-právnych inštitútov, ktoré sú štátne orgány vrátane všeobecných súdov povinné efektívne a vecne správne využívať.

Uvedeným východiskám zodpovedá aj judikatúra ústavného súdu, ktorá sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo

na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníkov a postup súdu (III. ÚS 111/02, III. ÚS 154/06 a iné).

1. Základnými kritériami na hodnotenie veci ako zložitej je skutkový stav veci a platná právna úprava relevantná na rozhodnutie o veci (II. ÚS 26/95).

Predmetom konania je rozhodovanie o návrhu sťažovateľa z 15. júla 2008 na určenie, že napomenutie predsedu krajského súdu z 30. júna 2008 je neplatné, a o návrhu predsedu krajského súdu z 12. februára 2009 na začatie disciplinárneho konania proti sťažovateľovi. Podľa názoru ústavného súdu možno v okolnostiach veci konštatovať zložitosť namietaného disciplinárneho konania, ktorá vyplýva zo spojenia dvoch návrhov týkajúcich sa sťažovateľa na spoločné prerokovanie a tiež zo skutočnosti, že disciplinárny návrh bývalého predsedu krajského súdu proti sťažovateľovi z 12. februára 2009 sa týka troch skutkov, v ktorých bývalý predseda krajského súdu videl naplnenie zákonných znakov disciplinárneho previnenia. Zložitosť veci napokon navodzuje aj vznik procesne neštandardnej situácie, keď v určitom období (od 15. augusta 2011 do 5. júna 2012) sťažovateľ počas vedeného disciplinárneho konania proti svojej osobe súčasne zastával funkciu predsedu krajského súdu.

2. Pri posudzovaní druhého kritéria hodnotenia prípadných zbytočných priet'ahov v konaní dospel ústavný súd k záveru, že k dĺžke posudzovaného konania významnou mierou prispelo aj správanie sťažovateľa.

Ústavný súd zistil, že na dĺžku konania malo vplyv opakované využívanie oprávnenia sťažovateľa namietat' zaujatosť predsedu a členov disciplinárneho senátu podľa § 121 zákona o sudcoch vrátane uplatnenia jeho oprávnenia podať odvolanie proti rozhodnutiam týkajúcim sa zaujatosti predsedu, resp. členov senátu (najmä podaniami z 29. septembra 2009, 2. novembra 2010, 15. októbra 2012). Z priebehu konania, ako aj z rozhodnutia iného disciplinárneho senátu toho istého stupňa sp. zn. Dn 8/2009 z 12. októbra 2009 v spojení s rozhodnutím odvolacieho disciplinárneho senátu sp. zn. 1 Dso 10/2009 z 22. apríla 2010

preto vyplýva, že ani jedna zo sťažovateľom uplatnených námietok zaujatosti proti predsedovi, resp. členom disciplinárneho senátu, dosiaľ nebola úspešná.

Sťažovateľom namietanú dĺžku súdneho konania ovplyvnilo aj početné využívanie (podávanie) opravných prostriedkov proti väčšine rozhodnutí disciplinárnych senátov vydaných v priebehu disciplinárneho konania (podaniami z 15. decembra 2008, 11. decembra 2009 a 21. decembra 2010). Z obsahu rozhodnutí odvolacieho disciplinárneho senátu sp. zn. Dn 5/08 z 5. februára 2009, sp. zn. 1 Dso 10/2009 z 22. apríla 2010 a sp. zn. 2 Dso 1/2011 z 27. júna 2011 vyplýva, že sťažovateľ bol úspešný len v prípade odvolania podaného proti meritórnemu rozhodnutiu disciplinárneho senátu sp. zn. 2 Ds 9/2008 z 3. novembra 2010, ktoré odvolací disciplinárny senát zrušil a vec vrátil prvostupňovému disciplinárnemu senátu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Ústavný súd pri hodnotení postupu sťažovateľa bral do úvahy to, že ako účastník konania má nesporne právo na procesné úkony, ktoré urobil. Ak však v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania dochádza k predĺženiu konania, zodpovednosť za tento stav síce neznáša oprávnená osoba, ale nemožno ju pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04).

Sťažovateľovi je však nevyhnutné pripísať podiel na vzniknutých priet'ahoch, pokiaľ tieto vznikli z dôvodu odročenia ústneho pojednávania nariadeného na 30. september 2009, 30. jún 2010, 22. september 2010 a 17. október 2012 pre sťažovateľom ospravedlненú neúčasť na nariadenom ústnom pojednávaní (v niektorých prípadoch aj v dôsledku súčasne vznesenej námietky zaujatosti). Zodpovednosť za vznik týchto prekážok postupu konania (aj keby vznikli z objektívnych dôvodov) totiž nemôže znášať len konajúci štátny orgán, v danom prípade disciplinárny senát.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal aj postupom samotného disciplinárneho senátu v danej veci. Keďže ústavný súd svojím uznesením sp. zn. III. ÚS 599/2012 z 11. decembra 2012 prijal na ďalšie konanie sťažnosť na porušenie základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, len pokiaľ ide o postup disciplinárneho senátu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ds 9/2008, predmetom posúdenia

postupu z hľadiska prípadného porušenia označených práv môže byť len činnosť disciplinárneho senátu, ktorý o veci rozhoduje v prvom stupni pod spisovou značkou 2 Ds 9/2008. Uvedený prístup je v zhode s judikatúrou ústavného súdu (m. m. I. ÚS 230/03, IV. ÚS 224/03, IV. ÚS 66/04), podľa ktorej je vzhľadom na špecifiká konania pred ústavným súdom vylúčené, aby sťažovateľ dodatočne menil predmet konania vymedzený sťažnosťou a uznesením o jej prijatí na ďalšie konanie, prípadne rozširoval okruh subjektov, proti ktorým sťažnosť smeruje. Z uvedeného dôvodu požiadavke sťažovateľa vyjadrenej v stanovisku z 13. marca 2013, v zmysle ktorej namieta „zbytočné prietahy v disciplinárnom konaní proti sťažovateľovi ako celku a nielen v rámci prvostupňového konania“, nemožno vyhovieť.

Pri hodnotení tretieho kritéria posúdenia existencie prietahov v konaní ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že v priebehu napadnutého konania prvostupňový disciplinárny senát, proti ktorému sťažnosť smeruje, nedisponoval vecou (spisom) v obdobiach od 3. septembra 2008 do 17. októbra 2008, od 30. septembra 2009 do 12. októbra 2009, ako aj v období po 23. októbri 2012, keď bol spis predložený inému disciplinárnemu senátu toho istého stupňa na rozhodovanie o námietkach zaujatosti. Rovnako nedisponoval spisom ani v obdobiach od 15. decembra 2008 do 5. februára 2009, od 14. decembra 2009 do 28. apríla 2010 a od 26. januára 2011 do 15. augusta 2011, v ktorých bol spis predložený odvolaciemu disciplinárnemu senátu pre účely rozhodovania o sťažovateľom podaných opravných prostriedkoch proti prvostupňovým rozhodnutiam vydaným v tomto disciplinárnom konaní. Príslušný disciplinárny senát tak do rozhodnutia ústavného súdu vecou nedisponoval najmenej jeden a pol roka.

V postupe disciplinárneho senátu (resp. pred ním disciplinárneho súdu) identifikoval ústavný súd tri kratšie obdobia procesnej nečinnosti (od 5. februára 2009 do 28. júla 2009, od 15. augusta 2011 do 15. decembra 2011 a od 2. marca 2012 do 13. júla 2012). Vydanie meritórneho rozhodnutia disciplinárneho senátu po ústnom pojednávaní, na vykonanie ktorého neboli splnené všetky procesné podmienky (rozhodnutie disciplinárneho senátu sp. zn. 2 Ds 9/2008 z 3. novembra 2010), v dôsledku čoho došlo k zrušeniu takéhoto rozhodnutia odvolacím disciplinárnym súdom (rozhodnutie sp. zn. 2 Dso 1/2011 z 27. júna 2011) zase možno považovať za neefektívnu činnosť konajúceho disciplinárneho súdu.

Ústavný súd už viackrát uviedol (pozri napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 28/01, I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prieťahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia. Námietka neprimeraného zaťaženia sudcov pri vybavovaní agendy nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci (III. ÚS 155/2010). To isté platí aj pre prípad organizačných zmien v súdnictve, ako je prenesenie disciplinárnej právomoci z najvyššieho súdu na samostatné disciplinárne senáty novelou zákona o sudcoch a prísediacich alebo zmenách v obsadení senátov, ktoré nemôžu byť dôvodom na ospravedlnenie prípadného porušenia označeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu k zbytočným prieťahom v konaní, a teda k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže dôjsť nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08). Rovnako tak môže zapríčiniť porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy aj nesprávna činnosť štátneho orgánu (m. m. II. ÚS 33/99).

Z judikatúry ústavného súdu však súčasne vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 35/01, III. ÚS 103/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu nevyhovet (napr. I. ÚS 11/00).

Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti sťažovateľa, ako aj predloženého súdneho spisu a po zvážení rozhodujúcich skutočností konštatuje, že k porušeniu označených práv sťažovateľa postupom disciplinárneho senátu v napadnutom konaní nedošlo. Je síce pravdou, že konajúci disciplinárny senát sa dopustil kratších období nečinnosti, tieto však neboli ani jedinou, a už vôbec nie rozhodujúcou príčinou doterajšej dĺžky disciplinárneho konania. Z okolností veci totiž jednoznačne vyplýva, že sám sťažovateľ svojím správaním podstatnou mierou prispel k doterajšej dĺžke súdneho konania, a to predovšetkým neúčast'ou na nariadených ústnych pojednávaniach, ako aj opakovaným vznášaním námietok zaujatosti voči predsedovi a členom senátu, o ktorých predpojatosti už bolo na základe skorších námietok sťažovateľa rozhodované.

Ku dňu rozhodovania ústavného súdu o tejto sťažnosti ešte priet'ahy v konaní spôsobené nečinnosťou, resp. neefektívnou činnosťou disciplinárneho senátu nedosahovali mieru ústavnej relevancie, ktorá by odôvodňovala záver o porušení sťažovateľom označených práv. Zákonodarcom ustanovená povinnosť rozhodnúť o disciplinárnom previnení spravidla do troch mesiacov od podania návrhu (§ 129 ods. 1 zákona o sudcoch a prísediacich) síce vyjadruje záujem zákonodarcu na rýchлом prerokovaní disciplinárneho previnenia alebo priestupku, avšak prekročenie uvedenej lehoty z objektívnych dôvodov (najmä z dôvodu dodržania všetkých procesných práv osôb zúčastnených v konaní a osobitne sťažovateľa ako disciplinárne stíhaného sudcu) nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Zistené priet'ahy v posudzovanom disciplinárnom konaní, za ktoré zodpovedá konajúci disciplinárny senát (aj ako právny nástupca disciplinárneho súdu), ústavný súd vyhodnotil v zásade ako ojedinelé (m. m. III. ÚS 162/2012). To ale neznamená, že ďalší postup disciplinárneho senátu majúci charakter prípadnej nečinnosti, resp. neefektívnej činnosti by v budúcnosti nemohol odôvodňovať záver o porušení sťažovateľom označených práv.

Keďže ústavný súd vyslovil, že označené práva, porušenie ktorých sťažovateľ namietal, porušené neboli, návrhom na priznanie finančného zadosťučinenia a na úhradu trov konania sa už nezaoberal, pretože rozhodovanie o týchto návrhoch je viazané na vyslovenie porušenia sťažovateľom označených práv.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je opravný prostriedok prípustný, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. apríla 2013